

Együtt a család. Gabi, a kisebbik Attila, Anna és a nagyobbik Attila

– A tisztasága, a természetessége, az őszintesége...

– Még akkor is, ha bántó, sőt időnként nyers ez az őszinteség?

– Igen, tud rosszul esni, de soha nem bántó szándékkal mondja, és ugyanezt az őszinteséget el is várja a másiktól.

– Érzékenysége dacára?

– Én szabadságvágyó vagyok mondanám.

– Mennyit tudsz a múltjáról? Egyáltalán, érdekel?

– Nem. Ha mesél valamit, azt szívesen meghallgatom, de nem firtatom, és bármit mondhatna, nem változtatna a tiszteletemen, az iránta érzett szeretetemen. Fiatalon az ember annyi hibát, marhaságot követ el. Mi például az egyik tízemeletes ház tetejéről ugráltunk át a másikra, és lehetett egy-másfél méter távolság közöttük. Mekkora baromság volt! Csak simán brahiból.

– Szerinted milyen színésznő Gabi?

– Kimért, persze a szó jó értelmében.

– Ez azért, valljuk meg, nem valami hű, de elragadtatott dicséret...

– Én ezt úgy értem, hogy nagyon tudatosan építi fel az alakításait.

– Éppen a minap küldte át Gabi az egyik cédéjét, és megdöbbenett, hogy mennyire képes átszellemült, sőt érzéki lenni.

– A színpadon vagy a pódiumon aztán nagyon elengedi magát. Akkor felszabadul benne az igazi művészlélek, és különleges szférákig hatol.

– Mit gondolsz, mivel tudta őt meghódítani?

– Talán azzal, hogy következetes vagyok, meglehetősen stabil, és érez valami biztonságot mellettem. Nekem hamar meg kellett állni a helyemet az életben önállóan, hamar megtanultam, hogy nem csaponghatok, nem engedhetem szabadjára az érzelmeimet, hogy a tetteimért felelős vagyok, és most is ilyen vagyok. Gyerekkoromban úgy mondták, hogy ne hülyéskedj, mert úgy maradsz, én pedig ezek szerint így, ilyen racionális maradtam. Ennek biztosan megvannak a hátrányai is, de a család jószerivel csak az előnyét látja. Ha bármi gond van, én megőrzöm a nyugalmaimat, és a megoldást keresem, és addig nem nyugszom, amíg meg nem találok. A múltkoriban a lányunknak elkezdett vérezni az orra. Gabi persze rögtön megjött, én pedig mondtam, hogy menjen át a másik szobába, csináljon bármit, csak emiatt ne aggódjon, ezt én meg fogom oldani. Így is történt.

– Ugyanakkor te is tudod, hogy életünket nem csupán, sőt nem is elsősorban az okos, tudatos döntések alakítják, hanem szenvedélyeink, vágyaink, szorongásaink, ösztönös döntéseink is.

– Akkor van a nagy baj, ha az érzelmeink nagyon előrefutnak, és minden racionalitást kizárva hozzuk meg a döntéseinket. Szoktam mondani, hogy este ne add el a házad, és ne vásárolj autót, mert

olyankor nem biztos, hogy minden ágát-bogát felismered döntésed következményeinek. Azon az éjszakán már többnyire semmi nem múlik, várd meg a reggelt, és akkor tiszta fejjel dönts el, hogy igen, vagy nem.

– Miért lettél természetgyógyász?

Mi vonzott erre a területre?

– Egyrészt a nagymama ott Erdélyben rengeteget foglalkozott gyógynövényekkel, csodás hatásokat kiváltó fűvekkel, teákkal, és lenyűgözött, hogy mindenféle bajon tudott segíteni. Ha valaki például kaszával megvágta a lábát, be tudta kenni olyan, maga készítette kenőccsel, ami megakadályozta a vérezést és az elfertőződést. Aztán egy barátom anyja kapott valami rejtélyes betegséget, aminek nem találták az okát az orvosok, így nem tudták meggyógyítani. Azt én sem tudtam sajnos, de buzgalmamban kitaláltam számos olyan dolgot,

amivel képes voltam könnyíteni az életén, valamelyest segíteni neki, például azzal, hogy megakadályoztam a felfekvést. Eközben ért a felismerés, hogy képes vagyok segíteni másokon, és ha ez sikerül, az kifejezetten boldogságot hoz. Ez vitte ebbe az irányba még Sepsiszentgyörgyön az életemet.

– Szerinted mennyire lehet elválasztani az ember életét és munkáját?

– Gabinál látom, hogy neki a létét a család táplálja. Abszolút megéli a kapcsolatait, vehemens, szenvedélyes anya, feleség, gyerek, testvér, és mindezt nagyon széles érzelmi skálán. A szakma, a játék, az éneklés, a mesélés meg minden egyéb a kibontakozást jelenti számára. Ettől kerek az élete. Mondom, Gabi mindent megél.

– Milyen érzés egy sztár férjének lenni? Kicsit zavaró, vagy inkább büszkeséggel eltöltő?

– Én nem látom, nem érzékelem benne a sztárt. Én nem török dominanciára, de nem is vagyok a rajongója. Társa vagyok, és őt magát szeretem, minden rajongás nélkül.

– Sok színésznő számára nagyon fontos, hogy a társuk a rajongójuk is legyen. Éltetője is tud lenni olykor egy kapcsolatnak...

– És tönkretévője is. A rajongás ugyanis némi távolságtartást is jelent. Aki rajongót választ, az jó eséllyel le is mond a családi boldogságról.

– Mi az, ami szerinted a legfontosabb?

– A szeretet. ■